Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26092
Copyright: Admont, Benediktinerstift

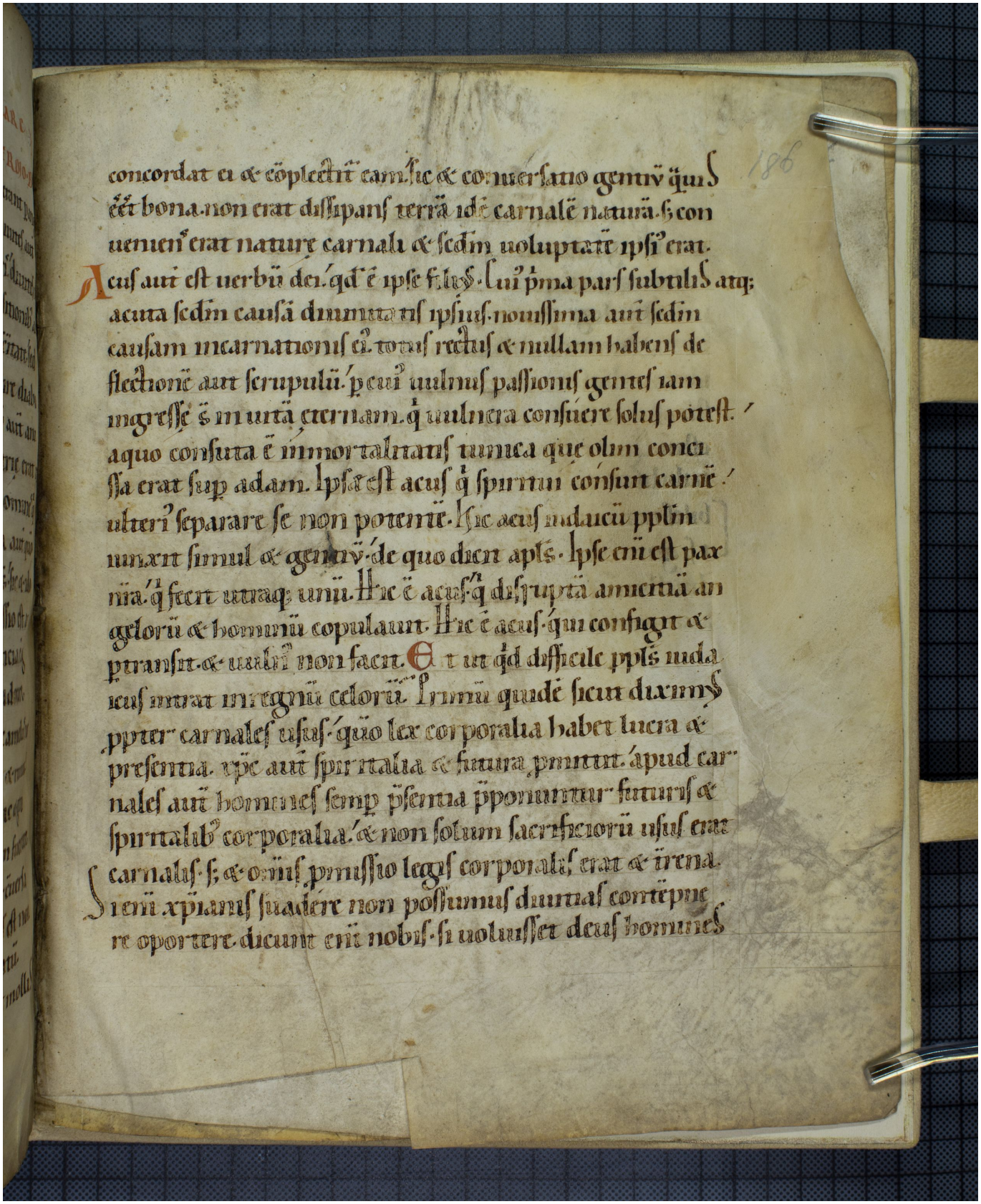

concordat ei & cõplectit eam. sic & conuersatio gentiu quis
eet bona. non erat dissipans terrã id e carnale naturã. s; con
uenien erat naturę carnali & sedm uoluptatẗ ipsi erat.
Acus aut est uerbũ dei. qd e ipse filius. Cui pma pars subtilis atq;
acuta sedm causã diuinitatis ipsius. nouissima aut sedm
causam incarnationis cã. totus rectus & nullam habens de
flectionẽ aut scrupulũ. p cui uulnus passionis genesiam
ingresse s in uitã eternam. q uulnera consuere solus potest.
a quo consuta e immortalitatis tunica quę olim conci
ssa erat sup adam. Ipsa est acus q spiritum consutum carnẽ.
ulteri separare se non potentẗ. Hic acus iudaicũ pplm
unxit simul & gentiu. de quo dicit apls. Ipse enim est pax
nra. q fecit utraq; unũ. Hic e acus. q disruptã amicitiã an
gelorũ & hominũ copulauit. Hic e acus. qui configit &
ptransit. & uulnera non facit. Et ut qd difficile ppls iuda
icus intrat in regnũ celorũ. Primũ quidẗ sicut diximus
ppter carnales usus. quo lex corporalia habet lucra &
presentia. ipe aut spiritalia & futura promittit. apud car
nales aut homines semp psentia pponuntur futuris &
spiritalib corporalia. & non solum sacrificiorũ usus erat
carnalis. s; & omnis prmissio legis corporalis erat & terrena.
Deinde xpianis suadere non possumus diuitias contẗpnere
oportet. dicunt enim nobis. si uoluisset deus homines